

RESSÒ DE LA PARAULA

Al cor de l'hivern, hi dorm la primavera

Durant aquests dies nadalencs el papa Francesc obrirà les portes santes de les quatre basíliques papals a Roma: Sant Joan del Laterà (la seva catedral), Sant Pere del Vaticà, Santa Maria la Major i Sant Pau Extramurs. En la resta de les diòcesis, aquest Jubileu del 2025, no s'obriran portes santes, sinó esglésies jubilaris. En la nostra diòcesi, aquests temples de referència seran: La catedral de Sant Llorenç, el santuari de la Mare de Déu de Montserrat, la basílica Santa Maria (Vilafranca del Penedès), el santuari del Sant Crist de Piera, els santuaris de la Mare de Déu de Foix (Torrelles de Foix), de la Mare de Déu de la Fontaneta (Subirats), de la Mare de Déu del Vinyet (Sitges) i l'ermita de la Mare de Déu de Bruguers. Hi podrem peregrinar, hi podrem pregar, trobar-nos amb la misericòrdia de Déu i entre nosaltres i cuidar tot allò que enforteixi la nostra esperança i afavoreixi el bé comú. El lema del Jubileu és una crida a convertir-nos en testimonis de l'esperança. Per a acollir aquesta crida a convertir-nos en portadors de bones notícies tan sols necessitem una actitud: la disponibilitat al canvi. Obrir i educar els nostres sentits per a sintonitzar amb el sentit de la vida que ens aporta Jesucrist. Perquè, quan els cristians ens referim a l'esperança, sempre ens referim a Déu, per a qui res és impossible. L'esperança cristiana té nom propi: Jesús de Natzaret. Crist sempre ens deixa entreveure possibilitats de futur i de vida.

En vigílies que s'obrin a Roma les portes santes, penso en les vegades que nosaltres ens obrim o ens tanquem a la veritat sobre nosaltres mateixos, als altres i a l'Altre, a Déu. És trist trobar persones tancades en la seva mentalitat, sense capacitat per a qüestionar la seva ideologia o fins i tot la se-

va visió sobre l'experiència de fe, incapaces de l'esforç per apuntar-se a l'espai o a les referències mentals, culturals, afectives, psicològiques, polítiques, socials, o religioses dels altres. Quant ens perdem absolutitzant les pròpies posicions! Hem d'evitar recloure'ns en petits mons de seguretat, en les caserres d'hivern on interactuem cada vegada amb menys persones, instal·lats en l'individualisme o l'única referència amb els qui pensen igual. Renunciar als matisos atrofia la intel·ligència i minva la fecunditat cultural i religiosa. Aboca a perdre capacitat de sorpresa, de deixar-nos sorprendre, i això empobreix la nostra vida i fragmenta la convivència.

De vegades, deixar-se qüestionar ens fa mandra; els canvis poden produir una certa inseguretat o por, els prejudicis impedeixen l'escolta empàtica. Llavors, hem de mirar Jesús. Ell va ser capaç d'oferir la síntesi de l'amor de Déu i l'amor a les persones.

Ell disposava d'itineraris personalitzats per a portar cada persona al Regne de Déu, per a incloure i no excloure, sumar i multiplicar i no restar o dividir.

En les nostres relacions, tanquem el pas a les excuses per a justificar la passivitat, la posició que no construeix fraternitat o confon els fins amb els mitjans, ancorar-se sistemàticament en l'oposició o en el victimisme. D'aquesta manera no donem pas a l'obertura i ens perdem descobertes que aporten alegria. L'Esperit de Déu és alegria. ¿Assumirem el risc de deixar-nos interpel·lar per la crida a la conversió personal i pastoral portadora d'esperança?

L'any jubilar en la nostra Església diocesana és ocasió per a confirmar per on ens porta l'Esperit, quines fortaleeses tenim, quins desafiaments i quines febleses. És oportunitat per a revifar l'esperança en Crist. El Jubileu assenyalat el temps d'obrir portes i finestres a l'aire de l'Esperit Sant, creatiu i creador. És el moment de la gràcia per a madurar i oferir la millor versió de cadascú i de les nostres comunitats, oberts als matisos que ens fan únics. La memòria del Jubileu ens anirà recordant la imparable força de l'amor i l'alegria que brollen del cor de Crist i de la seva Església. Déu ens sosté, mai no estem ni estarem sols. Al cor de l'hivern, hi dorm la primavera.

† **Xabier Gómez García**
Bisbe de Sant Feliu de Llobregat

Pots escoltar la carta dominical llegida pel bisbe Xabier a la secció *Podcast del Bisbe* del nostre web en aquest enllaç QR.

APUNTS PER A L'ANÀLISI

El misteri de l'esclava

De ben segur que una de les paraules més dures i difícils d'entendre quan els primers cristians escoltaven el relat de la vinguda de Jesús al món era la paraula «esclava». Així es va autodefinir Maria davant de l'àngel després de l'anunciament. És una paraula directa, sense traducció, encara que s'hagi suavitzat com a serventa. En grec no es presta a confusió: δούλος (doulos), que vol dir esclau, sotmès.

Ens ha de fer pensar molt, amb quina actitud Maria va assumir la seva

responsabilitat. Ser mare no era un desig seu. Era una ordre, era una imposició del Senyor. Com ho devia viure aquella noia, als seus catorze o quinze anys? Què va entendre que li estava demanant Déu quan li va dir: «accepta el fill que tindràs. Jo te'l donaré, però serà meu: "fill de l'Altíssim"». I també és un capgirament de la condició humana. Podia semblar que nosaltres som lliures en venir aquí en

aquest món i que som aquí per fer el nostre camí, el nostre.

I en canvi Maria va tenir molt clar que la seva vinguda a la Terra, la seva arribada prenent la condició humana, era per complir una missió. Venia a executar una ordre: ser la mare del Redemptor, ser la introductora de la divinitat a la Terra. Sens dubte la missió més transcendent que mai ningú no ha rebut. Una execució que li va

canviar la vida. Acceptant aquesta ordre, fent-se esclava del Senyor, es va convertir en la dona més lliure.

Maria va desplegar la seva llibertat posant-la a les mans de Déu: «que es faci en mi segons la teva Paraula».

Si Déu li ha dit a Maria que és la seva esclava segur que és el millor per a ella. Tu també, creu-te que ser l'esclau o l'esclava de Déu és el millor per a tu. T'ho creus?

Mn. Valentí Alonso i Roig

ECO DE LA PALABRA

En el corazón del invierno, duerme la primavera

Durante estos días navideños el papa Francisco abrirá las puertas santas de las cuatro basílicas papales en Roma: San Juan de Letrán (su catedral), San Pedro del Vaticano, Santa María Mayor y San Pablo Extramuros. En el resto de las diócesis este Jubileo del 2025 no se abrirán puertas santas sino iglesias jubilares. En nuestra diócesis estos templos de referencia serán: La catedral de San Lorenzo, santuario de la Madre de Dios de Montserrat, basílica Santa María (Vilafranca del Penedès), santuario Santo Cristo de Piera, santuario de la Madre de Dios de Foix, Madre de Dios de la Font Santa (Subirats), santuario de la Madre de Dios del Vinyet (Sitges) y la ermita de la Madre de Dios de Bruguers. A ellos podremos peregrinar, en ellos podremos rezar, encontrarnos con la misericordia de Dios y entre nosotros y cuidar todo aquello que fortalezca nuestra esperanza y favorezca el bien común. El lema del Jubileo es una llamada a convertirnos en testigos de la esperanza. Para acoger esta llamada a convertirnos en portadores de buenas noticias tan sólo necesitaremos una actitud: la disponibilidad al cambio. Abrir y educar nuestros sentidos para sintonizar con el sentido de la vida que nos aporta Jesucristo. Porque cuando los cristianos nos referimos a la esperanza, siempre nos estamos refiriendo a Dios, para quien nada es imposible. La esperanza cristiana tiene nombre propio: Jesús de Nazareth. Cristo siempre nos deja entrever posibilidades de futuro y de vida.

En vísperas de que se abran en Roma las puertas santas, pienso en las veces que nosotros nos abrimos o nos cerramos a la verdad sobre nosotros mismos, a los otros y al Otro, a Dios. Es triste encontrar personas encerradas en su mentalidad, sin capacidad para cuestionar su ideología o incluso su visión sobre la experiencia de fe, incapaces del esfuerzo por asomarse al espacio o las referencias mentales, culturales, afectivas, psicológicas, políticas, sociales, o religiosas de los demás. ¡Cuánto nos perdemos absolutizando las propias posiciones! Hemos de evitar recluirnos en pequeños mundos de seguridades, en los cuarteles de invierno donde interactuamos cada vez con menos personas, instalados en el individualismo o la única referencia a los que piensan igual. Renunciar a los matices atrofia la inteligencia y merma la fecundidad cultural y religiosa. Aboca a perder capacidad de asombro, de dejarnos sorprender y eso empobrece nuestra vida y fragmenta la convivencia.

A veces dejarse cuestionar nos da pereza; los cambios pueden producir cierta inseguridad o miedo, los prejuicios impiden la escucha empática. Entonces hemos de mirar a Jesús, Él fue capaz de ofrecer la síntesis del amor de Dios y el amor a las personas. El disponía itinerarios personalizados para traer a cada persona al Reino de Dios, para incluir y no excluir, sumar y multiplicar y no restar o dividir.

En nuestras relaciones, cerremos el paso a las excusas para justificar la pasividad, la posición que no construye fraternidad o confunde los fines con los medios, el anclarse por sistema en la oposición o en el victimismo. De este modo no damos paso a la apertura y nos perdemos descubrimientos que aportan alegría. El Espíritu de Dios es alegría. ¿Asumiremos el riesgo de dejarnos interpelar por la llamada a la conversión personal y pastoral portadora de esperanza?

El año jubilar en nuestra Iglesia diocesana es ocasión para confirmar por dónde nos lleva el Espíritu, qué fortalezas tenemos, qué desafíos y qué debilidades. Es oportunidad para reavivar la esperanza en Cristo. El Jubileo señala el tiempo de abrir puertas y ventanas al aire del Espíritu Santo, creativo y creador. Es el momento de la gracia para madurar y ofrecer la mejor versión de cada uno y de nuestras comunidades, abiertos a los matices que nos hacen únicos. La memoria del Jubileo nos irá recordando la imparable fuerza del amor y la alegría que brotan del corazón de Cristo y de su Iglesia. Dios nos sostiene, nunca estamos ni estaremos solos. En el corazón del invierno, duerme la primavera.

† **Xabier Gómez García**
Obispo de Sant Feliu de Llobregat

Llocs jubilar de la diòcesi

Esglésies designades per als pelegrinatges i per rebre el do de la indulgència

Catedral de Sant Llorenç (Sant Feliu de Llobregat) Plaça de la vila, 28 (08980 Sant Feliu de Llobregat) Obertura: cada dia d'11 a 13.30 h i de 18 a 21 h Misses: de dilluns a divendres, 20 h; diumenges i festius, 12 h i 19 h Responsable: Mn. Josep Maria Domingo Contacte: 93.666.12.26 / 607.014.718 catedral@bisbatsantfeliu.cat Web: catedral.santfeliu.cat	Santuari del Sant Crist de Piera Plaça de l'Església, s/n (08784 Piera) Obertura: diumenges de les 10.30 h a les 14 h Misses: diumenges a les 11.15 h Responsable: Mn. Carles Muñoz Contacte: 683582034 santuari.santcristpierai@bisbatsantfeliu.cat Web: arxiprestatpieracapelades.parroquia.cat	Santuari de la Mare de Déu del Vinyet Passatge Dr. Cayetà Benaprés, 43 (08870 Sitges) Obertura: cada dia, estiu d'11 a 13 h i de 16.30 a 19 h, hivern d'11 a 17.30 h. Diumenges només al matí d'11 a 14 h Misses: primer dissabte de mes a les 11 h (juliol i agost, dissabtes a les 20.30 h i diumenges a les 10 h) Responsable: Mn. Rafael Vilaplana Contacte: 93.894.01.23 info@santuari.vinyet.sitges.cat Web: santuari.vinyet.sitges.cat
Santuari de la Mare de Déu de Montserrat 08199 Montserrat (Monistrol de Montserrat) Obertura: de 7.30 a 20 h Misses: cada dia a les 11 h, també els dissabtes a les 19.30 h i els diumenges a les 13 h Responsable: P. Joan Maria Mayol Contacte: 93.877.77.66 cpastoral@santuari-montserrat.com Web: abadiamontserrat.cat millenarimontserrat.cat	Santuari de la Mare de Déu de Foix Camí del Santuari de Foix (08737 Torrelles de Foix) Obertura: diumenges de març a novembre, de 10.30 a 13.30 h, i els primers i tercers diumenges de desembre a febrer, amb el mateix horari. Misses: puntuals (8 de setembre, Dilluns de Pasqua, Missa del Gall...) Responsable: Mn. Genís Sans Contacte: 697.36.15.39 Web:	Ermita de la Mare de Déu de Bruguers Raval de Molins, 36 (08850 Cova) Obertura: diumenges a les 10 h i demanant-ho al restaurant Missa: diumenges a les 10.30 h Responsable: Mn. Xavier Ribas Contacte: Parroquia Sant Pere, 93.662.02.79 santperegava@yahoo.es
Basílica de Santa Maria (Vilafranca del Penedès) Plaça Jaume I, s/n (08720 Vilafranca del Penedès) Obertura: de dilluns a dissabte de 9 a 13 h i de 18.30 a 21 h; diumenges d'11 a 13 h Misses: de dilluns a dissabte, 20h; diumenges i festius, 12h Responsable: Mn. Xavier Aymerich Contacte: 93.892.06.46 parroquia@parroquiesdevilafranca.org Web: parroquiesdevilafranca.org	Mare de Déu de la Font Santa (Parroquia Sant Pere) Castell de Subirats (08739 Subirats) Obertura: sempre que es demani amb antelació. Espais per trobades, recés... Visites guiades els primers dissabtes de mes d'11 a 13 h, amb inscripció prèvia Misses: primer diumenge de mes, 10 h Responsable: Mn. Carles Catarús Contacte: 630.16.50.81 Web: castellidesubirats.com/	

EL DO DE LA INDULGÈNCIA EN L'ANY JUBILAR

De la butlla del papa Francesc convocant el Jubileu 2025 (9 maig 2024) *Spes non confundit (L'esperança no pot defraudar)*, n. 23.

La indulgència permet descobrir com d'il·limitada és la misericòrdia de Déu. No sense raó a l'antiguitat el terme «misericòrdia» era intercanviable amb el d'«indulgència», precisament perquè pretén expressar la plenitud del perdó de Déu que no coneix límits.

El *sagrament de la Penitència* ens assegura que Déu lleva els nostres pecats... La Reconciliació sacramental no és només una bella oportunitat espiritual, sinó que representa un pas decisiu, essencial i irrenunciable per al camí de fe de cadascú. En ella permetem que el Senyor destrueixi els nostres pecats, guareixi els nostres cors, ens aixequi i ens abraça, ens mostri el seu rostre tendre i compassiu. No hi ha millor manera de conèixer Déu que deixant-nos reconciliar amb Ell, assaborint el seu perdó. Per això, no renunciem a la Confessió, sinó redescobrim la bellesa del sagrament de la guarició i de la joia, la bellesa del perdó dels pecats!

No obstant això, com sabem per experiència personal, el pecat «deixa petjada», comporta unes conseqüències: no només exteriors, en tant que conseqüències del mal comès, sinó també interiors... Per tant, en la nostra humanitat dèbil i atreta pel mal, romanen els «residus del pecat». Aquests són remoguts per la indulgència, sempre per la gràcia de Crist.

La indulgència, doncs, és una experiència personal intensa de la misericòrdia i el perdó de Déu.

Decret de la Penitenciària apostòlica sobre la concessió de la indulgència (13 maig 2024)

La *indulgència en el context jubilar* adquireix una rellevància particular perquè la misericòrdia de Déu allibera el pecador perdonat de qualsevol residu, conseqüència del pecat.

Per aquest motiu, cal motivar els ànims dels fidels per a desitjar i alimentar el desig d'obtenir la indulgència

com a do de gràcia, propi i peculiar de cada Any Sant, i s'estableixen les següents disposicions per a poder obtenir i fer efectiva la pràctica de la indulgència jubilar.

Condicions generals:

- Rebre el sagrament de la Penitència.
- Rebre la Santa Comunió.
- Preguar per les intencions del Sant Pare.

En el context d'un pelegrinatge o visita als llocs sagrats (individual o en grup):

- Participar en la Santa Missa o, si no és possible: en una Celebració de la Paraula o en la Litúrgia de les Hores, viacrucis, rosari...; fer adoració eucarística i meditació, conclouent amb el Parenostre, la professió de fe i invocacions a Santa Maria.
- La confessió es pot rebre els dies o setmanes següents.

Llocs sagrats jubilar:

- Les basíliques de Roma, Terra Santa i altres (Assís, Loreto...); la catedral de la diòcesi; les basíliques menors; els santuaris marians; i els llocs designats per l'ordinari.

També es pot rebre la indulgència jubilar:

- Realitzant actes de caritat o de misericòrdia que portin esperança als necessitats, ja que això és un pelegrinatge vers Crist present en ells.
- Realitzant actes de penitència, com abstinències que comportin solidaritat, tant de béns materials com de temps.

El bisbe pot impartir la benedicció papal amb indulgència plenària en el dia més oportú del Jubileu, en ocasió de la principal celebració a la catedral i en les altres esglésies jubilar.

El bisbe Xabier confereix el sagrament de la Confirmació a un grup d'adults

El diumenge 15 de desembre, a la tarda, el bisbe Xabier Gómez ha confirmat un grup d'adults de l'arxiprestat del Garraf, a la parròquia de Sant Antoni Abat de Vilanova i la Geltrú. Són un grup de persones adultes molt preparades i conscients de la importància d'aquest sagrament.

De la seva banda, el bisbe Xabier ha beneït la Creu i el sant Crist del presbiteri.

Hi ha assistit un bon nombre de feligresos i de familiars dels confirmats.

La celebració ha tingut lloc en el context de la trobada de l'arxiprestat del Garraf.

200 persones s'apleguen per celebrar el Nadal a Sant Joan Baptista de Vilanova i la Geltrú

Des de fa 11 anys, la parròquia de Sant Joan Baptista de Vilanova i la Geltrú, organitza un dinar de Nadal, el mateix 25 de desembre, per a les persones que estan soles, que tenen pocs recursos o que volen viure un Nadal diferent. Aquesta proposta neix des de la reflexió que es va fer de que hem de fer arribar la solidaritat i l'escalf humà a totes les realitats i situacions possibles. Amb l'ajut d'una quarantena de voluntaris, amb l'aportació econòmica de feligresos, empreses i La Caixa, s'ha pogut realitzar cada any.

Enguany s'ha celebrat aquest dinar amb la presència del nostre bisbe Xabier Gómez.

En aquesta edició han assistit unes 200 persones entre comensals i voluntaris. Com sempre, s'ha servit el

típic dinar de Nadal amb la sopa de galets, el pollastre rostit i les postres nadalzenques.

El menjar ha estat *halal*, ja que un bon grup dels que han participat eren famílies musulmanes.

Al final de l'àpat s'han cantat nadales i el mateix bisbe Xabier, com si fos un patge de Ses Majestats, ha entregat un regal de Reis als infants presents. Altra vegada s'ha pogut fer, com diu el lema del dinar, «que torni a ser-hi».

El teu donatiu amb un clic

Una manera àgil, ràpida i còmode...

També pots col·laborar pel canal Dono a mi Iglesia: <https://www.donoamiglesia.es/san/Home#!/> (en català)

AGENDA

JORNADA MUNDIAL PER LA PAU

1 de gener, Jornada Mundial per la Pau. Solemnitat de la Mare de Déu. A les 12 h, Eucaristia a la Catedral Sant Llorenç de Sant Feliu de Llobregat.

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

30. □ Dilluns (lit. hores: 1a setm.) [1Jo 2,12-17 / SI 95 / Lc 2,36-40]. Sant Mansuet, mr.; sant Rainer, bisbe; santa Anísia, mr.; sant Fèlix I, papa (269-274) i mr.; beat Raül, abat.

31. □ Dimarts [1Jo 2,18-21 / SI 95 / Jo 1,1-18]. Sant Silvestre I, papa (romà, 314-335) i mr.; santa Coloma, vg. i mr.; santa Melània la Jove; sant Sabinià, bisbe i mr.

1. □ Dimecres [Nm 6,22-27 / SI 66 / Ga 4,4-7 / Lc 2,16-21]. Santa Maria, Mare de Déu. Imposició del Nom de Jesús, també Emmanuel o Manuel (Manel); Mare de Déu de Begoña; sant Concordi, prevere i màrtir; santa Eufrosina, vg.

2. □ Dijous [1Jo 2,22-28 / SI 97 / Jo 1,19-28]. Sant Basili el Gran (330-379), bisbe de Cesarea de la Capadòcia, i

sant Gregori Nazianzè (330-390), bisbe de Constantinoble, doctors de l'Església; Mare de Déu, auxili dels cristians; commemoració de la vinguda de la Mare de Déu a Saragossa; sant Macari, abat; sant Isidor d'Antioquia, bisbe i mr.; sant Adelard (753-826), abat, cosí de Carlemany; santa Emma, vg.

3. □ Divendres [1Jo 2,29-3,6 / SI 97 / Jo 1,29-34]. Santíssim Nom de Jesús. Sant Anter, papa (grec, 235-236) i mr.; santa Genoveva (s. V), vg., patrona de París; sant Fulgenci, bisbe (agustinà); sant Daniel, mr.; sant Atanasi (o Tannari), mr.; sant Josep Maria Thomasi, prev. teatí, card.; beat Alan de Solminiac, bisbe; beat Ciríac-Elies de Chavara, prev. carmelità.

4. □ Dissabte [1Jo 3,7-10 / SI 97 / Jo 1,35-42]. Sant Rigobert, bisbe; sant

Odiló, abat de Cluny (†1048); santa Isabel Anna Seton, rel. paüla, dels Estats Units; santa Àngela de Foligno, terciària franciscana; santa Genoveva Torres i Morales, vg., (rel. angèlica); sant Manuel González García, bisbe; santa Isabel Anna Bayley Seton, rel.; santa Zedislava de Lemberk.

5. □ Diumenge vinent, Diumenge II després de Nadal (lit. hores: 2a setm.) [Sir 24,1-4.12-16 / SI 147 / Ef 1,3-6.15-18 / Jo 1,1-18 (o bé, més breu: 1,1-5.9-14)]. Sant Telèsfor, papa (grec, 125-136) i mr.; sant Simeó Estilita (388-459), monjo siríac; santa Emiliana, vg.; sant Joan Nepomucè Newman, bisbe (redemptorista); sant Carles de Sant Andreu, religiós passionista; sant Carles Houben, prev. passionista.

La Sagrada Família (C)

COMENTARI

«¿No sabíeu
que jo només
podia ser a casa
del meu Pare?»

Dins les festes de Nadal avui recordem la Sagrada Família que formen Jesús, Maria i Josep. Però els textos ens fan fugir d'una visió edulcorada de la família de Natzaret. L'evangelí ens presenta Jesús pujant a Jerusalem per les festes de Pasqua. Com ens diu l'evangelí, *quan tothom se'n tornava, el noi es quedà a Jerusalem sense que els seus pares se'n adonessin*. Evidentment ens imaginem l'angoixa de Maria i Josep. Al cap de tres dies el troben al temple. I Maria expressa la seva queixa maternal: *Fill, ¿per què t'has portat així amb nosaltres? El teu pare i jo et buscàvem amb ànsia*. Però ens crida més l'atenció la resposta de Jesús: *Per què em buscàveu? No sabíeu que jo només podia ser a casa del meu Pare?* Jesús indica clarament que per damunt de la família de la terra té una altra família, un altre Pare. Ell s'ha de dedicar a les coses del seu Pare. Aquestes paraules sobten Maria i Josep: *Ells no compregueren aquesta resposta*. Jesús comença a manifestar la seva realitat de Fill de Déu. I els seus pares d'aquí a la terra ho hauran d'aprendre. Però com a bon fill, *baixà amb ells a Natzaret i vivia sotmès a ells*. Jesús és Fill de Déu, però també home, fill de Maria. I el text subratlla que *la seva mare conservava tots aquests records en el seu cor*. Es tracta d'anar meditant la paraula de Déu per entendre els seus camins. Podríem veure en la primera lectura com una imatge de Jesús. Anna ha tingut un fill, Samuel, i ara el consagra al Senyor: *Aquest noi és el que jo vaig demanar al Senyor i ell me'l va concedir*. Per això jo l'hi cedeixo: *serà d'ell tota la vida*. Anna, com farà Maria, s'ha després del seu fill. Jesús encara més que Samuel pertany al Senyor. Però tots nosaltres som fills de Déu, com ens diu Joan: *Déu ens reconeix com a fills seus i ho som*. És fruit de l'amor: *Mireu quina prova d'amor ens ha donat el Pare*. I com a fills hem de creure en el seu Fill Jesucrist i ens d'estimar els uns als altres. Ser fills de Déu vol dir precisament això: imitar Jesucrist i estimar com ell ens ha estimat.

Mn. Jaume Pedrós

► Lectura del primer llibre de Samuel (1Sa 1,20-22.24-28)

El Senyor es recordà d'Anna i va tenir un fill. Li posà el nom de Samuel, perquè era el fill que ella havia demanat al Senyor. Elcanà, el marit d'Anna, va pujar al santuari de Siló amb tota la família per oferir el sacrifici anual i complir la prometença. Anna no hi va anar. Va dir al seu marit: «Quan hauré desmamat el nen, ja l'hi portaré; el presentaré al Senyor, i que es quedi allà per sempre més.» Anna s'endugué Samuel a Siló amb un toro de tres anys, mig sac de farina i un odre de vi, i presentà el noi al temple del Senyor. Samuel encara era un nen. Després d'immolar el toro, presentaren el nen a Elí. Anna li digué: «Senyor meu, ho juro per la vostra vida: Jo soc aquella dona que un dia vaig pregar aquí mateix, davant vostre. Aquest noi és el que jo vaig demanar al Senyor, i ell me'l va concedir. Per això jo l'hi cedeixo: serà d'ell tota la vida.» Després es prosternaren allà mateix i adoraren el Senyor.

► Salm responsorial (83)

R. *Feliç el qui viu a casa vostra, Senyor.*

► Lectura de la primera carta de sant Joan (1Jn 3,1-2.21-24)

Estimats, mireu quina prova d'amor ens ha donat el Pare: Déu ens reconeix com a fills seus, i ho som. Per això el món no ens reconeix, com no l'ha reconegut a ell. Sí, estimats: ara ja som fills de Déu, però encara no s'ha manifestat com serem; sabem que quan es manifestarà serem semblants a ell, perquè el veurem tal com és. Estimats, si la consciència no ens acusa, podem acostar-nos a Déu amb tota confiança, i obtindrem el que li demanem, perquè complim el que ens mana i fem allò que és del seu grat. El seu manament és que creguem en el seu Fill Jesucrist i que ens estimem els uns als altres com ens ho té manat. Si complim el seus manaments, ell està en nosaltres i nosaltres en ell. I per l'Esperit que ens ha donat co-nexem que ell està en nosaltres.

► Lectura de l'Evangeli segons sant Lluç (Lc 2,41-52)

Els pares de Jesús anaven cada any a Jerusalem amb la peregrinació de Pasqua. Quan ell tenia dotze anys pujaren a celebrar les festes com era costum, i passats els dies, quan tothom se'n tornava, el noi es quedà a Jerusalem sense que els seus pares se'n adonessin. Pensant que anava amb altres de la caravana, feren la primera jornada de camí. Al vespre el buscaren entre els parents i coneguts i no el trobaren. L'endemà se'n tornaren a Jerusalem a buscar-lo. El tercer dia el trobaren al temple, assegut entre els mestres de la Llei, escoltant-los i fent-los preguntes. Tots els qui el sentien estaven meravellats de la seva intel·ligència i de les seves respostes. Els seus pares quedaren sorpresos de veure'l allà, i la seva mare li digué: «Fill, per què t'has portat així amb nosaltres? El teu pare i jo et buscàvem amb ànsia.» Ell els digué: «Per què em buscàveu? No sabíeu que jo només podia ser a casa del meu Pare?» Ells no compregueren aquesta resposta. Després baixà amb ells a Natzaret i vivia sotmès a ells. La seva mare conservava tots aquests records en el seu cor. A mesura que Jesús creixia, avançava en enteniment i es guanyava el favor de Déu i dels homes.

► Lectura del primer libro de Samuel (Sam 1,20-22.24-28)

Al cabo de los días Ana concibió y dio a luz un hijo, al que puso por nombre Samuel, diciendo: «Se lo pedí al Señor.» El esposo Elcaná y toda su casa subieron a ofrecer el sacrificio anual y cumplir su voto. Ana, en cambio, no subió, manifestando a su esposo: «Esperemos hasta que el niño sea destetado. Entonces lo llevaré, lo ofreceré al Señor y se quedará allí para siempre.» Una vez destetado, lo subió consigo, junto con un novillo de tres años, unos cuarenta y cinco kilos de harina y un odre de vino. Lo llevó a la casa del Señor a Siló y el niño se quedó como siervo. Inmolaron el novillo, presentaron el niño a Elí. Ella le dijo: «Perdón, por tu vida, mi señor, yo soy aquella mujer que estuvo aquí en pie ante ti, implorando al Señor. Imploré este niño y el Señor me concedió cuanto le había pedido. Yo, a mi vez, lo cedo al Señor. Quede, pues, cedido al Señor de por vida». Y se postraron allí ante el Señor.

► Salmo responsorial (83)

R. *Dichosos los que viven en tu casa, Señor.*

► Lectura de la primera carta del apóstol san Juan (Jn 3,1-2.21-24)

Queridos hermanos: Mirad qué amor nos ha tenido el Padre para llamarnos hijos de Dios, pues ¡lo somos! El mundo no nos conoce porque no le conoció a él. Queridos, ahora somos hijos de Dios y aún no se ha manifestado lo que seremos. Sabemos que, cuando él se manifieste, seremos semejantes a él, porque lo veremos tal cual es. Queridos, si la conciencia no nos condena, tenemos plena confianza ante Dios. Y cuanto pidamos lo recibimos de él, porque guardamos sus mandamientos y hacemos lo que le agrada. Y éste es su mandamiento: que creamos en el nombre de su Hijo, Jesucristo, y que nos amemos unos a otros, tal como nos lo mandó. Quien guarda sus mandamientos permanece en Dios, y Dios en él; en esto conocemos que permanece en nosotros: por el Espíritu que nos dio.

► Lectura del santo Evangelio según san Lucas (Lc 2,41-52)

Los padres de Jesús solían ir cada año a Jerusalén por las fiestas de Pascua. Cuando Jesús cumplió doce años, subieron a la fiesta según la costumbre y, cuando terminó, se volvieron; pero el niño Jesús se quedó en Jerusalén, sin que lo supieran sus padres. Éstos, creyendo que estaba en la caravana, hicieron una jornada y se pusieron a buscarlo entre los parientes y conocidos; al no encontrarlo, se volvieron a Jerusalén en su busca. A los tres días, lo encontraron en el templo, sentado en medio de los maestros, escuchándolos y haciéndoles preguntas; todos los que le oían quedaban asombrados de su talento y de las respuestas que daba. Al verlo, se quedaron atónitos, y le dijo su madre: «Hijo, ¿por qué nos has tratado así? Mira que tu padre y yo te buscábamos angustiados.» Él les contestó: «¿Por qué me buscábais? ¿No sabías que yo debía estar en la casa de mi Padre?» Pero ellos no comprendieron lo que quería decir. Él bajó con ellos a Nazaret y siguió bajo su autoridad. Su madre conservaba todo esto en su corazón. Y Jesús iba creciendo en sabiduría, en estatura y en gracia ante Dios y los hombres.